

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Cap. VII. Repetitio aliquorum ex dictis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

betur quod aliqui sunt de tui præstantissimi Ordinis familia, cui in unum Tamburinum, tanquam in unicum tuum feriens scopum collimas? Miserum me, cuius Praceptor, quia extollitur à Theophilo æmulo, ut putas, tuo, in tam gravem incidit invidiam! Si Theophilus aliquid contra vestrum Ordinem deliquerit, ad me decern, nequaquam pertinet. Pertinet vero toti Vestro Sanctissimo Ordini enarrare id quod vestri venerabiles Patres, qui Caltanissetam Siciliae civitatem, Patriam mei Praeceptoris, & meam, paucos ante annis, incoluerunt, satis norunt; quanto scilicet animi affectu Tamburini Patres, eiusque Familia in Patres Dominicanos ferebatur. Ea, nemine Agatha Tamburini, nobilis Matrona, neptis Baronis Micinae, relicta Vidua, pene iuvenis habitum Sororum Dominici assumpsit, eodemque humili, sed ipsi gratissimo vestimento induta, eiusdem Ecclesiam per annos fere triginta Patrum vestrorum familiaritate semper usa est, ac tandem in eodem habitu sanctè obiit. Quid ergo adversus eius filium, quem Thomam nominari in obsequium S. Thomae Aquinatis etiam Mater soluit, tam severè agis, Baroni? id ne gratus tuus animus permittit? At dies. Hæc ignorabam. Respondedo. Ideo nullus tibi ignotus erat vulnerandus, ne invideres, ut imprudenter incidisti in illos S. August. in Psal. 54. Et pleneque cum tibi videris odisse inimicum, fratrem odisti, & nescis.

CAPVT VI.

De Die Festo.

BARON V. **A** Quo (Sacro audiendo) eximit eos (Tamburinus) qui avidius lucro inhiant, quod illis periret, si ad Missam accederent.

Videamus nunc in germana doctrina Authotis, quantum claudicat hæc Impugnatio, ut vel puero perspicuum esse possit.

2. TAMB. Num. 5. Tertio excusat à Missa ait lib. 4. in Dec. cap. 1. §. 2. n. 5. omne iustum, ac probabile periculum notabilis mali, vel amissionis boni, si ve timeatur damnum in vita, si ve in honore, si ve in bonis.

Et paulo post. Quod mihi canigit in Collegio Montis Regalis, cum eius Praefecturam gererem, ut Lectorem à serlia lectione tantisper avertam, breviter enarrabo. Emerat Collegij Procurator, ut stabulo provideret ex arca cuiusdam coloni non paucas palearum mensuras. Interim ergo, dum paratur mulio ad eas transportandas, incidit dies festus; quare à me Procurator exquisivit, an rusticus ille nosster, quem ad paleas custodiendas addixerat, obligandus esset ad Missam audiendam. Ego, si ve Religione Sacri talis, si ve damni securus, dixi, custodi indiceret, ut Sacro interesset. Addidi, tantum præceptum mihi videri non esse transgrediendum propter eas paleas, quamvis non exigui pretij, quæ difficultè, imò vix furto evant obnoxie, præsertim intra tam modicum tempus unius, vel alterius horula, quod in itin. reditu, Missæque consumendum erat. Ita igitur factum est. Verum quid deinde est consequutum? Eo temporis momento, quo longè absuit custos, ignis repente, nescio è quo loco vicino casu accensus, in arias paleas incidens, totas incendit, ita, ut cineret per aream suffusos, non iam paleas, imò ne palearum quidem pauculas reliquias invenerit, regressus ad custodiam post Missam famulus; qui statim me convenit, de infortunio docuit, factoque ipso me monuit, ne multum difficles, sed vero prudentes in similibus se exhibeant Confessarij.

4. Consideret hic Lector, an Tamburinus, qui tam religiosè iussit, famulum Missam non oppittere, sit censendus (ut blaterat tam immeritò Baronius) cultum Religionis, virtutumque exercitium omnino tollere, & Orationis necessitatem fere negare. Ipse autem num. 7. seq. sic pergit.

TAMB. Num. 7. Sed redeo ad difficultatem posterio-

rem in titulo indicatam, an Missa omni tempore esse in die Festo propter lucrum, quod n. 1. esset, si Missa adesset? Communis hæc mihi videtur opinio, quæ in eodem die festo propter lucrum notabile, postea qui vult servilibus vacare? & ut affirmare de ea rationem de hac erit sententiandum. Rationem n. 1. quæ ibidem proferemus.

6. Quoniam vero Autor se hic remittit ad ea, quæ infra dicturus est, ea nos, ne discedamus ante mysticam, hic tantisper sistamus, atque illa de nostro more putemus, ut, quam solida sit eius doctrina pernotant.

TAMB. Num. 8. An scit damni gravi tamen (ait lib. 4. in Decal. c. 3. §. 2. n. 8.) nobis concedit opera servilia, sic etiam concedat spes lucri notabilis. An scilicet, si, ne amittam vindemiam, possum die festo tam sancte, si etiam possum vacare labori, quo notabile mihi lucrum conquiram? De extraordinario lucro sermonem facimus, nam secus, cuilibet artificij pro diuturna mercede integram esset, laborare; quod ex hoc præcepto capite et nequaquam concedi, certum est. Respondeo, quavis Suarez, loc. cit. cap. 33 à n. 8. & Castropalao tom. 2. d. un. de festi observ. p. 1. c. n. 3. inclinent in sententiam negativam, tamen affirmativam sententiam esse probabilem. Ratio est, quia, ut notat rectè Diana p. 2. tr. 1. Miscell. rel. 34. fin. & Sanchez in consil. 5. c. 2. dub. 1. notabile lucrum amittere, grave damnum est. Adde, non esse existimandum, piam matrem Ecclesiam velle obligare fideles ad rem oppido diffiniam, qualis est ob abstinentiam servilium amittere centum, ducentos, mille, plures aureos, quod certe consequenter dicendum, esset, si semel probabilitatem nostra sententia denegaveris.

Favet denique Pontifex, qui cap. licet de Fritu consil. sit Hæc cum piscationem die festo (excipit festum filumia, sed non sub mortali, ut monet Sanchez, in consil. 1. §. 2. n. 4.) qua certo tempore nostra maria excurrunt. Favetque DD. Caiet. Navar. Sorus, aliique apud Sanchez, c. 2. n. num. 5, qui ex paritate cum distis hæcibus piscationem tymorum eodem festo, ne magnum lucrum amittatur, concedunt. Scio, hanc concessionem ab aliquibus tibi ad necessitatem, seu utilitatem publicam, ne villas omnium hæc deficiant, & ab aliis ad dispensationem; nam prope ea ibidem Pontifex imponit piscatoribus, ut dent aliam elemosynam pauperibus, vel Ecclesie viciniori. Verum ad prædicti lucri necessitatem ab aliis probabiliter illam reduci, nec ullam ex præcepto, sed solum ex consilio dandum esse elemosynam, etiam scio.

7. Notasti verba illa (Lucri notabilis. De extraordinario lucro sermonem facimus. Notabile lucrum amittere damnum grave est. Centum, ducentos, mille aureos vel plures amittere; Ne magnum lucrum amittatur, & nihilominus Baronius audeat reprehendere Tamburinum, quasi exemerit eos, qui avidius lucro inhiant, quæ certe verba ostendunt, quodlibet lucrum sufficere, cum avidius lucro inhiantes, vel paucos lucrari argueret, affectent. Verum Baronius dum invidiam evincit ad verus hominem innocentem, cuiusmodi penitulationes nil moratur.

CAPVT VII.

Repetitio aliquorum ex distis.

1. BARON. VI. **Q**uid putas alia præcepta curarum, qui parum profici habet omnium maximum Charitatis in Deum, Orationis, & Cultu Divini?

2. Hæc, ut in superioribus vidisti, manifestè ludibria fallæ veri soporis sunt, ex iis videlicet, quæ à porta ingiunt churinea; quæ tamen, quia vera sunt, ingiunt contra Tamburinum intorta, patienter ab ipso ferri, et eius vitæ probitas exposcit; pro certo habere.

CAPVT